

Elias - Nummer ni

Profeten løj

Jeff Pippenger

2023-10-11

Vi afsluttede den sidste artikel med et afsnit, der omhandler »en løgnens ånd«. Følgende er et af stykkerne fra dette afsnit.

”Uhelligede prædikanter stiller sig op imod Gud. De lovpriser Kristus og denne verdens gud i samme åndedrag. Mens de i bekendelse modtager Kristus, omfavner de Barabbas og siger ved deres handlinger: »Ikke denne mand, men Barabbas.« Alle, som læser disse linjer, bør tage sig i agt. Satan har pralet af, hvad han kan gøre. Han mener at kunne opløse den enhed, som Kristus bad om måtte findes i Hans menighed. Han siger: »Jeg vil gå ud og være en løgnens ånd for at bedrage dem, som jeg kan, til at kritisere og fordømme og forfalske.« Lad bedragets og det falske vidnesbyrds søn få adgang til en menighed, som har haft stort lys, store beviser, og den menighed vil forkaste det budskab, Herren har sendt, og modtage de mest urimelige påstande og falske antagelser og falske teorier. Satan ler af deres dårskab, for han ved, hvad sandhed er.” Testimonies to Ministers, 409.

Lad »løgnens og det falske vidnes søn finde underhold i en menighed, som har haft stort lys, store beviser, og denne menighed vil forkaste det budskab, Herren har sendt, og modtage de mest urimelige påstande og falske antagelser og falske teorier.« I 1863 »vendte« milleritisk adventisme tilbage til den urimelige og falske metodologi, som det frafaldne protestantisme havde anvendt, og forkastede William Millers identifikation af de syv tider i Tredje Mosebog seksogtyve. Emnet om at »vende tilbage« blev fremstillet ved oprørerne i Fjerde Mosebog fjorten, da de besluttede at vælge en hovedsmand og vende tilbage til Egypten.

Og de sagde til hverandre: Lad os vælge os en anfører og vende tilbage til Egypten. 4 Mosebog 14,4.

Emnet om at „vende tilbage“ til det frafaldne protestantisme blev også fremstillet af Jeremias, da det i kapitel femten blev sagt til ham, at de faldne protestanter kunne vende tilbage til ham, men han skulle ikke „vende tilbage“ til dem.

Jeg sad ikke i spotternes forsamling og frydede mig ikke; jeg sad alene for din hånds skyld, thi du har fyldt mig med harme. Hvorfor er min smerte vedvarende, og mit sår uhelbredeligt, så det nægter at læges? Vil du virkelig være for mig som en svigefuld bæk, som vand, der svigter? Derfor siger Herren således: Hvis du vender om, vil jeg lade dig komme tilbage, og du skal stå for mit ansigt; og hvis du udskiller det kostelige fra det ringe, skal du være som min mund. De skal vende tilbage til dig, men du må ikke vende tilbage til dem. Og jeg vil gøre dig til en befæstet mur af kobber for dette folk; og de skal stride imod dig, men de skal ikke få overhånd over dig; thi jeg er med dig for at frelse dig og udfri dig, siger Herren. Jeremias 15:17–20.

Måske findes den tydeligste profetiske illustration af princippet om ikke at vende tilbage til det frafaldne protestantisme i beretningen om den ulydige profet, som frembar et irettesættelsens budskab til Jeroboam, de nordlige ti stammers første konge.

Og kongen sagde til gudsmanden: Kom hjem med mig og styrk dig, så vil jeg give dig en gave. Men gudsmanden sagde til kongen: Om du så ville give mig halvdelen af dit hus, vil jeg ikke gå ind med dig; jeg vil heller ikke spise brød eller drikke vand på dette sted. Thi således blev det befalet mig ved Herrens ord, som sagde: Du må ikke spise brød eller drikke vand og ikke vende tilbage ad den samme vej, som du kom. Så gik han en anden vej og vendte ikke tilbage ad den vej, ad hvilken han var kommet til Betel. 1 Kong 13:7–10.

Den ulydige profet havde fået besked af Gud om ikke at vende tilbage den vej, han var kommet. Den milleritiske adventisme var kommet ud af protestantismen, repræsenteret ved Sardes, og de måtte ikke vende tilbage. Skønt den ulydige profet udmærket vidste, at han ikke måtte vende tilbage den vej, han var kommet, sagde en falsk profet fra Jeroboams rige til ham, at Gud havde sagt, at den ulydige profet skulle vende tilbage til den falske profets hjem og spise sammen med ham. På trods af Guds påbud gjorde han netop dette. Da han først var begyndt at spise den falske profets mad, siger Bibelen tydeligt, at profeten fra Samaria havde løjet.

Der boede nu en gammel profet i Betel; og hans sønner kom og fortalte ham alle de gerninger, som Guds mand den dag havde gjort i Betel; også de ord, som han havde talt til kongen, fortalte de deres fader. Og deres fader sagde til dem: Hvilken vej gik han? For hans sønner havde set, hvilken vej den Guds mand gik, som var kommet fra Juda. Og han sagde til sine sønner: Sadl mig æslet. Så sadlede de æslet for ham, og han red derpå og drog efter Guds mand og fandt ham siddende under en eg; og han sagde til ham: Er du den Guds mand, som kom fra Juda? Og han sagde: Det er jeg. Da sagde han til ham: Kom hjem med mig og spis brød. Og han sagde: Jeg kan ikke vende tilbage med dig eller gå ind med dig; jeg vil heller ikke spise brød eller drikke vand med dig på dette sted; for det blev sagt til mig ved Herrens ord: Du må ikke spise brød eller drikke vand der, og du må ikke vende tilbage ad den vej, du kom. Han sagde til ham: Også jeg er en profet ligesom du; og en engel talte til mig ved Herrens ord og sagde: Bring ham tilbage med dig til dit hus, for at han kan spise brød og drikke vand. Men han løj for ham. Så vendte han tilbage med ham og spiste brød i hans hus og drak vand. 1 Kong 13:11–19.

Den ulydige profet spiste og drak sammen med den løgnagtige profet fra Samaria, hvilket betyder, at han tog imod budskabet fra en frafalden profet og forkastede Herrens budskab. Det budskab, som han trofast havde forkyndt samme dag. Han vidste udmærket, at han ikke måtte vende tilbage, men gjorde det alligevel. Søster White oplyser os om, at hvis „bedragets og det falske vidnes søn underholdes af en menighed, som har haft stort lys, store beviser, vil den menighed forkaste det budskab, Herren har sendt.“ I den milleritiske historie havde den første engel oplyst jorden med sin herlighed. I 1840 blev den første engels budskab bragt til hver missionsstation i verden.

“Budskabet om Herrens snarlige komme til vor verden i magt og stor herlighed er sandhed, og i 1840 blev mange røster hævet i forkyndelsen af det.” Manuscript Releases, bind 9, 134.

Kort derefter vendte milleritisk adventisme tilbage til „løgnen“ i den frafaldne protestantismes metodologi og forkastede „Herrens budskab“, som Gud havde sendt gennem William Miller. De forkastede Moses' budskab, sådan som det blev fremstillet af Elias, og den „løgn“, der blev modtaget i begyndelsen af den milleritiske historie, repræsenterer den „løgn“, som bliver troet ved enden; den „løgn“, som bringer en kraftig vildfarelse over laodikeisk adventisme.

Og med al uretfærdighedens forførelse blandt dem, som fortabes, fordi de ikke tog imod kærligheden til sandheden, for at de kunne blive frelst. Og derfor skal Gud sende dem en kraftig vildfarelse, så at de skal tro løgnen, for at de alle skal blive fordømt, som ikke troede sandheden, men fandt behag i uretfærdigheden. 2 Thessalonikerbrev 2:10–12.

Vi forsøger at påvise Elias' rolle som et symbol i forbindelse med de parallelle historiske forløb for protestantismens horn og republikanismens horn i den periode, hvor bibelprofetiens sjette rige hersker. Vanskeligheden ved profetisk at samle alle spørgsmålene fra 1863, i det mindste for mig, er de forskellige indbyrdes forbundne linjer, som grænser op til begrebet „cirkulær logik“. En ligefrem logik er altid den bedste fremgangsmåde, men at identificere guddommelige sandheder og disse sandheders indbyrdes forhold er et vanskeligt arbejde, for de findes i Bibelen „her lidt og der lidt“.

Hvem skal han lære kundskab? og hvem skal han give forståelse af læren? Dem, som er vænnet fra mælken, og som er taget fra brystet. For bud må komme på bud, bud på bud; linje på linje, linje på linje; her lidt, og der lidt. Esajas 28:9, 10.

Det er også en vanskelig opgave, når din målgruppe består af nogle, der er fortrolige med de grundlæggende sandheder, du behandler, mens andre er helt nye i det hele. Næsten alle de sandheder, som jeg agter at give en oversigt over i denne artikel, kan findes i Habakkuks tavler. Af frygt for at lyde, som om jeg anvender »cirkelargumentation«, vil jeg på forhånd fortælle jer, hvor vi er på vej hen, før vi faktisk går derhen.

I 1863 opstillede det laodikeiske milleritiske adventisme et nidkærhedsbillede. Nidkærhedsbilledet repræsenterer den første af den laodikeiske adventismes fire generationer.

Da sagde han til mig: Menneskesøn, løft nu dine øjne mod nord. Så løftede jeg mine øjne mod nord, og se, nord for alterporten stod ved indgangen dette nidkærhedens billede. Ezekiel 8:5.

De fire generationer i Syvendedags Adventistkirken er fremstillet i forskellige skriftsteder, men jeg anvender Ezekiel otte som det primære referencepunkt. Grunden til dette er, at kapitel otte leder ind i kapitel ni. I Ezekiel ni skildres beseglingen af de hundrede og fireogfyrre tusinde, og i Testimonies, bind fem, identificerer søster White klart dette forhold. I søster Whites kommentarer omtaler hun tydeligt to klasser af tilbedere i Jerusalem, når beseglingen finder sted. Ezekiel gør det samme, og den klasse, som ikke modtager seglet, er fremstillet i kapitel otte.

Den klasse, som ikke føler sorg over deres egen åndelige tilbagegang og heller ikke sørger over andres synder, vil blive efterladt uden Guds segl. Herren giver sine sendebud, mændene med slagte våben i deres hænder, befaling: »Gå efter ham gennem byen og slå ned; lad ikke jeres øje skåne, og hav ingen medlidenhed: dræb til sidste mand gamle og unge, både jomfruer og små

børn og kvinder; men kom ikke nær nogen mand, på hvem mærket er; og begynd ved Min helligdom. Da begyndte de ved de gamle mænd, som var foran huset.«

„Her ser vi, at menigheden — Herrens helligdom — var den første, der mærkede slaget fra Guds vrede. De ældste mænd, dem, som Gud havde givet stort lys, og som havde stået som vogtere af folkets åndelige interesser, havde svigtet det hverv, der var betroet dem. De havde indtaget det standpunkt, at vi ikke behøver at se efter mirakler og den tydelige åbenbarelse af Guds kraft som i tidligere dage. Tiderne har forandret sig. Disse ord styrker deres vantro, og de siger: Herren vil hverken gøre godt eller gøre ondt. Han er for barmhjertig til at besøge sit folk med dom. Således er ‘Fred og sikkerhed’ råbet fra mænd, som aldrig mere vil løfte deres røst som en basun for at vise Guds folk deres overtrædelser og Jakobs hus deres synder. Disse stumme hunde, som ikke ville gø, er dem, der rammes af den retfærdige hævn fra en fortørnet Gud. Mænd, unge kvinder og små børn omkommer alle sammen.“ Testimonies, bind 5, 211.

Kapitel otte beskriver dem i Jerusalem — „kirken“ i den fjerde af de fire generationer — som fremstilles som nedbøjet for solen.

Og han førte mig ind i den indre forgård i Herrens hus, og se, ved indgangen til Herrens tempel, mellem forhallen og alteret, var der omtrent femogtyve mænd, som vendte ryggen mod Herrens tempel og ansigtet mod øst; og de tilbad solen mod øst. Da sagde han til mig: Har du set dette, menneskesøn? Er det en ringe ting for Judas hus, at de øver de vederstyggeligheder, som de øver her? For de har fyldt landet med vold og er vendt tilbage for at vække min vrede; og se, de holder grenen op til deres næse. Derfor vil også jeg handle i harme; mit øje skal ikke spare, og jeg vil ikke vise medynk; og selv om de råber i mine ører med høj røst, vil jeg dog ikke høre dem. Ezekiel 8:16–18.

Ligesom med de ti spejders ondt beretning har de femogtyve ledere for oprøret, som tilbeder solen, “vakt” Herren til vrede. Søndagsloven er “forbitrelsens dag”, som profeterne peger frem imod. Kapitel ni beskriver dem, der modtager Guds segl på samme tidspunkt, for det gentager og uddyber ganske enkelt kapitel otte.

„Denne besegling af Guds tjenere [Åbenbaringen syv] er den samme, som blev vist Ezekiel i et syn.“ Testimonies to Ministers, 445.

I 1863 begyndte den første generation af laodikeisk adventisme sin vandring gennem ørkenen. Den profetiske historie, som identificerer nidkærlighedens billede i 1863, var Arons guldkalv. Guldkalvens profetiske karaktertræk er, at den var et billede af et dyr, og at den var af guld. Guld er symbolet på Babylon, så Arons guldkalv var billedet af Babylons dyr. Dyrrets billede defineres kun som foreningen af kirke og stat, hvor kirken har kontrol over forholdet.

“Men hvad er ‘billedet af dyret’? og hvordan skal det blive dannet? Billedet dannes af dyret med de to horn og er et billede af dyret. Det kaldes også dyrets billede. For at lære, hvordan billedet er, og hvordan det skal dannes, må vi derfor studere selve dyrets karaktertræk — pavedømmet.

"Da den tidlige kirke blev fordærvet ved at forlade evangeliets enkelhed og antage hedenske ritualer og skikke, mistede den Guds Ånd og kraft; og for at beherske folkets samvittigheder

søgte den støtte hos den verdslige magt. Resultatet blev pavedømmet, en kirke, som beherskede statens magt og benyttede den til at fremme sine egne formål, især til straf over „kætteri“. For at De Forenede Stater kan danne et billede af dyret, må den religiøse magt i en sådan grad beherske den civile regering, at statens myndighed også vil blive benyttet af kirken til at virkeliggøre sine egne formål." The Great Controversy, 443.

Kalven, som Aron byggede, blev bygget, mens Moses modtog De Ti Bud. Det andet bud forbyder tilbedelse af afguder og indeholder en delvis beskrivelse af Guds karakter, idet det betegner Gud som en nidkær Gud.

Du må ikke gøre dig noget udskåret billede eller nogen afbildning af noget, som er i himlen foroven, eller som er på jorden forneden, eller som er i vandet under jorden. Du må ikke tilbede dem eller dyrke dem; for jeg, Herren din Gud, er en nidkær Gud, som lader fædres misgerning hemsøge børnene i tredje og fjerde slægtled hos dem, der hader mig, men som viser barmhjertighed mod tusinder af dem, der elsker mig og holder mine bud. 2 Mosebog 20:4-6.

Arons billede af guldkalven, idet det var en afgud, repræsenterer et nidkærhedsbillede, for det frembragte den retfærdige harme, som tvang Moses til at kaste de første to tavler med De Ti Bud ned og knuse dem. Vi agter at påvise, at det forfalskede diagram fra 1863 blev repræsenteret ved Arons guldkalv. Guds nidkærhed blev åbenbart imod Arons guldkalv, for guldkalven repræsenterede en falsk gud. Kalven var den forfalskede fremstilling af Gud. Aron kundgjorde, at den repræsenterede de guder, som havde udfriet dem fra det egyptiske trældomshus. De to tavler, som Moses knuste i netop denne historie, var en „afskrift“ af den sande Guds karakter, den Gud, som faktisk havde ført dem ud af Egypten. Det forfalskede diagram fremstillet i 1863 er et nidkærhedsbillede, for det sønderbrød de to tavler i Habakkuks andet kapitel ved at fjerne de syv tider fra Moses' ed.

„Jeg har set, at 1843-diagrammet var ledet af Herrens hånd, og at det ikke burde ændres; at tallene var, som Han ønskede dem; at Hans hånd var over og skjulte en fejltagelse i nogle af tallene, så ingen kunne se den, før Hans hånd blev fjernet.“ Early Writings, 74, 75.

Ydermere føjer Ellen White til påbuddet om ikke at ændre 1843-kortet den kvalifikation: »undtagen ved inspiration«.

„Jeg så, at det gamle kort var ledet af Herren, og at ikke en eneste figur på det burde ændres undtagen ved inspiration. Jeg så, at kortets figurer var, som Gud ville have dem, og at Hans hånd var over og skjulte en fejl i nogle af figurene, så at ingen skulle se den, før Hans hånd blev fjernet.“ Spalding and Magan, 2.

Jakob og Ellen White boede hos Otis Nichols familie, da Nichols udarbejdede og fremstillede 1850-diagrammet. Det eneste, der blev „ændret“ på 1850-diagrammet, var, at året „1844“ blev anvendt til at erstatte året „1843“, som havde været angivet på 1843-diagrammet. Det eneste, der blev „ændret“, var en rettelse af den „fejl“, som Gud havde holdt sin hånd over. Profetindens inspiration var til stede i selve det hjem, hvor 1843-diagrammet blev „ændret“ til 1850-diagrammet, og de syv tider i Tredje Mosebog seksogtyve forblev indskrevet på dette

diagram, således som de havde været det på 1843-diagrammet.

Det andet bud indeholder endnu en brik i dette profetiske puslespil, for det viser, at Gud tæller generationerne, indtil Han hjemsøger den misgerning, som finder sted. 1863 begyndte den første af Syvendedags Adventistkirkens fire generationer, for milleritbevægelsen sluttede på det tidspunkt.

De to tavler med De Ti Bud er et forbillede på Habakkuks to tavler, men de er også et forbillede på Pinsefestens to svingbrød, som var det eneste offer i helligdomstjenesten, der indbefattede synd. Åbenbarelsen af Guds magt ved givelsen af De Ti Bud, åbenbarelsen af Guds magt ved pinseudgydelsen og åbenbarelsen af Guds magt i historien om milleritternes to tavler er alle forbilleder på den endelige åbenbarelse af Helligåndens udgydelse i sildigregnen. Pinsefestens to svingbrød repræsenterer de hundrede og fireogfyrre tusinde, som ophøjes som et banner under sildigregnen.

Pinsebølgens to brød skulle tilberedes med „surdej“, som repræsenterer synd, men surdejen blev tilintetgjort ved bagningens proces.

Imens der i mellemtiden havde samlet sig en utallig menneskemængde, så de trådte på hinanden, begyndte han først og fremmest at sige til sine disciple: Tag jer i agt for farisæernes surdej, som er hykleri. Lukas 12,1.

Brødene til svingningsofferet var en førstegrødeoffergave.

I skal frembære fra jeres boliger to svingebrød af to tiendedele efa; de skal være af fint mel; de skal være bagt med surdej; de er førstegrøden for Herren. 3 Mosebog 23:17.

De hundrede og fireogfyrre tusinde er førstegrødeofferet i de sidste dage.

Og jeg så, og se, et Lam stod på Zions bjerg, og med det hundrede fire og fyrre tusinde, som havde hans Faders navn skrevet på deres pander. Og jeg hørte en røst fra himmelen som røsten af mange vande og som røsten af et stærkt tordenskrald; og jeg hørte røsten af harpespillere, der spillede på deres harper. Og de sang ligesom en ny sang foran tronen og foran de fire væsener og de ældste; og ingen kunne lære den sang uden de hundrede fire og fyrre tusinde, som var købt fra jorden. Det er dem, som ikke blev besmittet med kvinder; for de er jomfruer. Det er dem, som følger Lammet, hvorhen det går. Disse er købt blandt mennesker som en førstegrøde for Gud og for Lammet. Og i deres mund blev der ikke fundet svig; for de er uden lyde for Guds trone. Åbenbaringen 14:1–5.

Den klasse af tilbedere i de sidste dage, som aldrig dør, repræsenteret ved Elias, vil fuldstændigt have overvundet synden; thi renselsens ild, som bringes over dem af Pagtens Engel, bager surdejen grundigt ud af Levis sønner og fjerner den.

Se, jeg sender min sendebud, og han skal berede vejen foran mig; og Herren, som I søger, skal pludselig komme til sit tempel, pagtsengelen, som I har jeres glæde i: se, han kommer, siger Hærskarers Herre. Men hvem kan udholde hans komme? og hvem kan bestå, når han åbenbares? for han er som en smelters ild og som tvætteres lud. Og han skal sidde som den, der smelter og renser sølv; og han skal rense Levis sønner og lutre dem som guld og sølv, for at de

kan frembære et offer for Herren i retfærdighed. Da skal Judas og Jerusalems offer være Herren til behag, som i fordums dage og i tidligere år. Malakias 3:1–4.

Offergaven, som er „som i fordums dage“, er pinse-hæveofferet af to brød. Det blev løftet op som en offergave og identificerer de to profeter, som blev dræbt på gaderne, og som derefter løftes op til himlen som et banner ved begyndelsen af søndagslovskrisen.

Da Aron fremstillede sin guldkalv, erklærede han, at kalven var de guder, som havde ført dem ud af Egypten, og kundgjorde derpå en højtid for Herren.

Og han tog imod det af deres hånd og formede det med et graverjern, efter at han havde lavet det til en støbt kalv; og de sagde: Dette er dine guder, Israel, som førte dig op fra Egyptens land. Og da Aron så det, byggede han et alter foran den; og Aron lod udråbe og sagde: I morgen er der højtid for Herren. 2 Mosebog 32:4, 5.

Da Israels nordlige rige brød løs fra Judas sydlige rige, indførte Jeroboam, Israels første konge, med fuldt overlæg en forfalsket gudstjenesteordning i to byer, fremsatte den samme erklæring som Aron og hævdede, at hans to guldkalve var de guder, som havde ført dem ud af Egypten, og indsatte en forfalsket højtid, sådan som Aron havde gjort.

Og Jeroboam sagde i sit hjerte: Nu vil kongedømmet vende tilbage til Davids hus. Hvis dette folk drager op for at ofre i Herrens hus i Jerusalem, da vil dette folks hjerte igen vende sig til deres herre, Rehabeam, Judas konge, og de vil dræbe mig og vende tilbage til Rehabeam, Judas konge. Da holdt kongen råd og lavede to guldkalve, og han sagde til dem: Det er for meget for jer at drage op til Jerusalem; se, her er dine guder, Israel, som førte dig op fra Egyptens land. Og den ene opstillede han i Betel, og den anden satte han i Dan. Og dette blev til synd; for folket drog hen for at tilbede foran den ene, lige til Dan. Og han byggede et hus for offerhøjene og indsatte præster af de ringeste blandt folket, sådanne som ikke var af Levis sønner. Og Jeroboam indstiftede en fest i den ottende måned, på månedens femtende dag, lig den fest, som holdes i Juda, og han ofrede på alteret. Således gjorde han i Betel, idet han ofrede til de kalve, som han havde lavet; og han indsatte i Betel præsterne for offerhøjene, som han havde oprettet. Så ofrede han på det alter, som han havde lavet i Betel, på den femtende dag i den ottende måned, nemlig i den måned, som han havde udtænkt i sit eget hjerte; og han indstiftede en fest for Israels børn; og han ofrede på alteret og tændte offerild. 1 Kong. 12,26–33.

Dan betyder dom og repræsenterer en tilstand; Betel betyder Guds hus. Som med Arons oprør såvel som med kong Jeroboams angiver symbolerne den forening af kirke og stat, som til sidst finder sted ved søndagsloven i De Forenede Stater.

Søndagsloven indtræffer ved afslutningen af adventismen, og ved begyndelsen af adventismen kom bevægelsen, som i sommeren 1844 var blevet identificeret som det protestantiske horn, juridisk sammen med det republikanske horn. Således repræsenterer Arons og Jeroboams oprør både 1863 og den snart kommende søndagslov.

Grunden til, at pagtens sendebud renser „Levis sønner“ og ikke nogen af de andre stammer, er, at det ved opstanden omkring Arons guldkalv var levitterne, der stod sammen med Moses. For deres

troskab blev de da gjort til den stamme, der repræsenterede præstedømmet, en ære, som tidligere var tiltænkt at bestå af de førstefødte fra hver af stammerne. Derfor sørgede Jeroboam for, at hans falske præstedømme ikke var af Levis sønner, men gjorde i stedet sit præstedømme „af folkets ringeste, som ikke var af Levis sønner.“

Levis sønner er dem, som renses ved ild som et banner eller svingoffer under søndagslovskrisen. Historien om søndagslovskrisen i de sidste dage blev forbilledligt fremstillet ved krisen i 1863, da det nyligt identificerede protestantiske horn blev juridisk knyttet til det republikanske horn. Vi har endnu én historisk linje at behandle, før vi begynder at gennemgå de skriftsteder, som vi netop har henvist til.

Den linje er året 1856, og det vil vi behandle i vores næste artikel.

„Kristi komme som vor ypperstepræst til det allerhelligste for at rense helligdommen, fremstillet i Daniel 8,14; Menneskesønnens komme til den Gamle af Dage, som fremstillet i Daniel 7,13; og Herrens komme til sit tempel, forudsagt af Malakias, er beskrivelser af den samme begivenhed; og dette fremstilles også ved brudgommens komme til brylluppet, beskrevet af Kristus i lignelsen om de ti jomfruer i Matthæus 25.“ The Great Controversy, 426.